

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. D.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
bytem v ČR: Novákových 887/31, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019 č.j. OAM-1110/ZA-ZA12-ZA19-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Litevská republika.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce v žalobě namítal, že si nepřeje přemístění do Litevské republiky, neboť tam nikoho nezná a naopak si přeje zůstat na území České republiky, kde má zázemí blízkých osob včetně známého z Uzbekistánu, se kterým sdílí společnou domácnost. Podle žalobce nelze vyloučit, že v případě návratu by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný se měl především důkladněji zabývat možnými riziky předání do Litevské republiky z hlediska čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, měl za tímto účelem shromáždit aktuální zprávy o situaci azylového řízení a přijímacích podmínkách žadatelů v Litvě, tyto zprávy měly pocházet z relevantních zdrojů a měly být součástí správního spisu. Zároveň měl žalovaný posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení. Žalovaný dle žalobce v nedostatečném rozsahu zjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 a čl. 17 dublinského nařízení, čímž porušil §§ 3, 50 a 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uváděných žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. To, že žalobce do Litevské republiky nechce, protože tam nikoho nezná, žalovaný (jenž připomněl, že žalobce je zdravý, praceschopný jedinec) nepovažuje za relevantní důvod. Dále žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně systémových nedostatků členských států Evropské unie ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu s tím, že jde-li o Litevskou republiku, domněnka o dodržování základních lidských práv touto zemí nikdy vyvrácena nebyla. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný konstatoval, že Litevská republika je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného z dostupných informací vyplývá, že Litevská republika dlouhodobě a aktivně řeší kapacitu ubytovacích azylových středisek na svém území. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 24. 12. 2018 v přijímacím středisku Zastávka podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ve správním spise se nachází kopie žalobcova víza platného na 20 dní v rozmezí od 29. 11. 2018 do 2. 1. 2019, počet vstupů 1, toto vízum bylo vydáno Litevskou republikou v zastoupení Lotyšskou republikou. V průběhu správního řízení žalobce mimo jiné uvedl, že dne 6. 12. 2018 odletěl z Uzbekistánu do Minsku, potom cestoval do Litvy autobusem a ihned pokračoval dále přes Polskou republiku autobusem do Prahy. V Evropské unii je poprvé, k cestě obdržel litevské vízum na dvacet dní. Před touto žádostí nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky pravidelně neužívá. O mezinárodní ochranu žádá kvůli dluhům, to je jeho jediný problém, pro který žádá o mezinárodní ochranu. Při pohovoru dne 3. 1. 2019 pak k důvodům žádosti uvedl, že zde je to lepší. Chtěl vidět tuto zem a má tu kamaráda, přijel za ním. Jinde v Evropě žádné přátele nemá, jen zde. Vízum si vyřizoval na ambasádě v Taškentu, platil asi 45 eur. V Litvě nikdy nebyl, jen tam přestupoval při cestě do České republiky. Stejně tak i v Lotyšsku nikdy nebyl. Nikdy v těchto státech problém neměl. V České republice má jednoho kamaráda z Uzbekistánu, v Evropě jinak nikoho nemá. Neví, proč by měl jet do Litvy nebo Lotyšska, tady má kamaráda, nikde jinde ne. Kamarád mu pomáhá, společně bydlí v bytě, jedí společně. V Litvě ani v Lotyšsku žalobce nikoho jiného nemá. Nezná ani jazyk. Kdyby mluvil jejich jazykem, tak by si aspoň mohl přivydělat, protože člověk musí jíst. Dne 3. 1. 2019 Česká republika požádala o převzetí žalobce, přičemž Litevská republika dne 30. 1. 2019 této žádosti vyhověla. Ve správním spise se dále nachází informace OAMP ze dne 31. 1. 2017 o litevském azylovém systému. Podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 21. 2. 2019 žalobce výslovně uvedl, že se nechce seznámit s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nechce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, nechce se vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití ani nechce uvést žádné nové skutečnosti, jelikož žádné nevznikly. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2019 č.j. OAM-1110/ZA-ZA12-ZA19-2018 bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Litevská republika.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

8. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
9. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

10. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*

11. V čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení je stanoveno: „Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“

12. Žalobce byl v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelem víza vydaného Litevskou republikou (tu zastupovala Lotyšská republika), a tudíž je zřejmé, že se v daném případě uplatní kritérium určení příslušnosti dle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení. Litevská republika pak s převzetím žalobce na své území výslovně souhlasila. Dle závěru soudu tak byly naplněny předpoklady stanovené dublinským nařízením k rozhodnutí o příslušnosti Litevské republiky k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

13. Pokud jde o námitky, že žalobce v Litevské republice nikoho nezná a že v České republice má kamaráda, taková okolnost dle závěru soudu rozhodně nezakládá povinnost žalovaného uplatnit diskreční oprávnění dle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení a rozhodnout o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Žalovaný se pak touto možností zabýval na s. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že podstatou čl. 17 dublinského nařízení jsou především humanitární důvody pro

sloučení rodiny či kulturní důvody. Žadatel nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky ani jiné socio-ekonomické vazby. Vůči Litevské republice či azylovému řízení v Litevské republice neuvedl žádné výtky. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení.

14. Městský soud v Praze se s odůvodněním napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017 č.j. 2 Azs 222/2016-24: *„Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.... [U]žití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina.“*
15. V nyní posuzované věci však žalobce nemá k České republice žádný zvláštní vztah (poprvé do ní přicestoval v prosinci 2018), přičemž v průběhu řízení před správním orgánem (ani před soudem) nepřednesl žádné okolnosti, z nichž by bylo možno vyvodit, že by aplikace příslušnosti Litevské republiky mohla mít jakékoliv nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné dublinské nařízení typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla. Žalobcův případ tak rozhodně není zvláštního zřetele hodný. Na tomto závěru pochopitelně nemění ničeho ani prostá přítomnost žalobcova jednoho kamaráda (či známého) z Uzbekistánu na území České republiky. V daném případě tak žalovaný nepochybil, jestliže nevyužil diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení.
16. Pokud jde o žalobcovy velmi obecné námitky o možných systémových nedostacích v Litevské republice, soud podotýká, že z informace OAMP ze dne 31. 1. 2017 o litevském azylovém systému, jež je součástí správního spisu a kterou žalobce v řízení před žalovaným ani před zdejším soudem žádným relevantním způsobem nezpochybnil, existence žádných systémových nedostatků v Litevské republice ve vztahu k přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu nevyplývá. K tomu lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 10 Azs 197/2018-44: *„Stěžovatel nesplňuje podmínky pro to, aby se pro projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu staly příslušnými české státní orgány. Stěžovatel by nemohl být přemístěn do Litvy... pouze tehdy, pokud by žalovaný či krajský soud zjistili, že v Litvě dochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení, a v důsledku toho stěžovateli hrozí nelidské či ponižující zacházení. Nic takového se však neprokázalo, námitky týkající se systémových nedostatků formuloval stěžovatel pouze v obecné rovině. Naopak z informací*

žalovaného vyplynulo, že litevský azylový systém zajišťuje možnost odvolání proti rozhodnutí o žádosti, právní pomoc, ubytování v azylových střediscích apod. Nebyly tedy shledány systémové nedostatky, které by mohly zapříčinit nelidské či ponižující zacházení se stěžovatelem (viz rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2017, čj. 4 Azs 15/2017-25).“ Posuzovaný případ je do značné míry podobný, neboť i žalobce formuloval námitky týkající se systémových nedostatků velmi obecně. Ze správního spisu (ani z judikatury Nejvyššího správního soudu) pak existence systémových nedostatků v Litevské republice neplyne, přičemž tento závěr žádnou konkrétní a relevantní argumentací nezpochybil ani žalobce, který v průběhu řízení před žalovaným žádnou takovou námitku nevzněl. Žalovaný se pak otázkou existence systémových nedostatků v Litevské republice ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu zabýval zcela dostatečně na s. 4 napadeného rozhodnutí, a to (v nyní posuzované věci) nad rámec svých povinností, srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018 č.j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS. Ani námitky žalobce o porušení správního řádu z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu tak nemohou obstát.

17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. dubna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.